

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

Vot particular que formula el vocal Mario Núñez Martínez amb relació a la Resolució de 23 de desembre de 2022

Amb ple respecte per l'opinió majoritària, formulo aquest vot particular per fer constar que, com vaig manifestar durant la deliberació, m'hagués semblat convenient que l'Òrgan de Garantia comptés amb un assessorament específic sobre aquesta qüestió abans de prendre una decisió sobre les recusacions promogudes per la persona reclamant —que són les primeres que ha de resoldre aquest òrgan—.

Concretament, penso que, abans de resoldre sobre les recusacions, l'Òrgan de Garantia, d'acord amb l'article 24.4 de la Llei de l'Estat 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic —que habilita qui ha de resoldre una recusació a fer-ho «amb els informes (...) que consideri oportuns»—, hauria d'haver sol·licitat un informe a l'Oficina Antifrau de Catalunya, com a òrgan adscrit al Parlament (article 1.1 de la Llei 14/2008, del 5 de novembre) que té encomanada, precisament, la prevenció de conductes del personal i d'alts càrrecs que comportin conflicte d'interessos (articles 1.2 i 4.1.b de la Llei 14/2008).

I això, de la mateixa manera que comptem amb un assessorament específic —en aquest altre cas, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, com a organisme independent que té per objecte garantir, en l'àmbit de les competències de la Generalitat, els drets a la protecció de dades personals i d'accés a la informació que hi està vinculada (article 1 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre)— quan hem de resoldre reclamacions sobre sol·licituds d'accés a la informació pública que, en cas d'estimació de la reclamació, poden comportar l'accés a dades personals, de conformitat amb l'article 42.7 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Disposar del dit assessorament em semblava especialment adient en aquest cas, atès que una de les recusacions formula un dubte, que considero raonable, que no té a veure únicament amb les circumstàncies concretes de la reclamació contra la Resolució 31/2022, del 20 d'octubre, de la coordinadora executiva del Departament de Gestió Documental i Recursos d'Informació, sinó que afecta, de manera estructural, l'Òrgan de Garantia.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

En aquest cas, es dona la circumstància, al·legada per la persona reclamant, que una de les persones que, com a membre de l'Òrgan de Garantia, ha de revisar les decisions de la coordinadora executiva del Departament de Gestió Documental i Recursos d'Informació sobre les sol·licituds d'accés a la informació pública, ocupa, alhora, un lloc de treball en el dit Departament. La relació de subordinació jeràrquica existent, en l'exercici de les funcions del lloc de treball que ocupa en l'organigrama del Parlament, entre una de les persones que, com a membre de l'Òrgan de Garantia, ha de resoldre les reclamacions que es poden interposar d'acord amb el que estableix la Llei 19/2014, i la persona que dicta les resolucions contra la qual es reclama, pot arribar a generar un dubte sobre les garanties del procediment, que ens obliga a estudiar l'escrit de recusació, i que entenc que no es pot dir que no sigui legítim.

A aquest efecte, no em sembla determinant la conclusió sobre que la situació al·legada no es podria encabir en el motiu de recusació de l'article 23.2.e de la Llei de l'Estat 40/2015, atès que, en qualsevol cas, ens vincula el que, de manera general, estableix l'article 30.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix el dret de totes les persones a «que els poders públics de Catalunya les tractin, en els afers que les afecten, d'una manera imparcial i objectiva». En aquest sentit, no em semblen convincents els arguments de la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia a què fa referència la decisió majoritària, que va estimar un recurs d'apel·lació contra una resolució de sentit contrari.

Per bé que la circumstància objectiva al·legada per la persona reclamant no exclou que la persona recusada exerceixi efectivament de manera imparcial, des del punt de vista subjectiu, les funcions com a membre de l'Òrgan de Garantia, considero que, en aquest cas, en pot arribar posar en qüestió raonablement l'aparença d'imparcialitat davant terceres persones. I això, amb independència de la integritat personal de la persona recusada, de la qual no en tinc cap dubte. No em sembla que el fet que l'Òrgan de Garantia, en l'exercici de les seves funcions, no estigui sotmès a instruccions jeràrquiques de cap mena, com es desprèn de l'article 39.2, en relació amb la disposició addicional cinquena, de la Llei 19/2014, sigui suficient per esvair aquest dubte.

D'altra banda, no em sembla irrellevant la modificació de l'article 19.4 dels Estatuts del règim i el govern interiors del Parlament aprovada per la Comissió d'Afers Institucionals el 17 de febrer de 2022 (*Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* núm. 243, de 22 de febrer de

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

2022), que ha atribuït genèricament al Departament de Gestió Documental i Recursos d'Informació —i no específicament a la persona de la coordinadora executiva, com era el cas fins aleshores—, la funció de resoldre les sol·licituds d'accés a la informació pública. Com a conseqüència d'aquesta modificació dels dits Estatuts, es dona el cas que una de les persones que ha de resoldre la reclamació contra les decisions atribuïdes, genèricament, al Departament de Gestió Documental i Recursos d'Informació, és, de fet, part del dit Departament. En aquest sentit, també considero remarcable l'acord de la Mesa del Parlament de 26 d'octubre de 2022 (*Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* núm. 424, de 7 de novembre de 2022).

Encara que, lògicament, no es tracta d'un cas idèntic, la segona recusació promoguda per la persona reclamant presenta un cert paral·lelisme amb el cas que va resoldre la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 27 de març de 2019 en l'assumpte Wolff, C-680/16 P, que va establir el següent:

«30. Como sostienen las recurrentes, la imparcialidad objetiva del Comité puede verse comprometida cuando a causa de un solapamiento de funciones se genere un conflicto de intereses de uno de sus miembros, y ello con independencia de la conducta personal de este.

(...)

37. Asimismo, es preciso recordar a este respecto que, en cualquier caso, para demostrar que la organización del procedimiento administrativo no ofrece garantías suficientes para excluir toda duda legítima en cuanto a un posible perjuicio (...) basta que exista una duda legítima a este respecto y que no pueda disiparse.

(...)

39. Pues bien, consta que la Sra. W. está empleada por la autoridad nacional que adoptó la decisión de no renovar la autorización del Linoladiol N y que, como parte demandada en el recurso interpuesto contra dicha decisión, defendió la decisión ante los tribunales nacionales y, posteriormente, se dirigió al Comité para que este emitiese un dictamen sobre el medicamento. En tales circunstancias, un tercero podía considerar legítimamente que dicha autoridad, al solicitar el dictamen del Comité, continuaba defendiendo los intereses ya invocados en el plano

PARLAMENT DE CATALUNYA

Òrgan de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública

nacional y que la actuación de las personas empleadas por esta autoridad y que intervienen en el procedimiento ante el Comité puede adolecer de parcialidad».

Per tot això, penso que, abans d'adoptar qualsevol decisió sobre les recusacions, i especialment abans de l'adopció d'una decisió de sentit desestimatori, hauria estat adient que l'Òrgan de Garantia hagués demanat el parer consultiu de l'Oficina Antifrau.

L'emissió d'un informe específic sobre aquesta qüestió per part d'un organisme especialitzat hauria contribuït, a més, a l'assoliment d'una comprensió comuna sobre els estàndards aplicables, en la línia de les recomanacions i les bones pràctiques internacionals en matèria de prevenció dels conflictes d'interessos, com ara la guia de bones pràctiques *Preventing and Managing Conflicts of Interest in the Public Sector: Good Practices Guide*, elaborada a petició del G-20, que considera essencial l'assessorament en aquesta matèria als servidors públics.

És en aquest sentit, doncs, que emeto aquest vot particular.

Palau del Parlament, en la data de la signatura electrònica.